

Instytut Badań
Lubuski
P-II-112

WRÓBLE ^{na} DACHU

Nr. 10.

Rok I.

24. VIII. 1930.

Cena 30 gr.

Tatry na Wyciągu Tatrzańskim

SAMOCHÓD I SZKAPA

BAJECZKA

Ucieli raz sobie: samochód i szkapa

Rozmówkę na temat

„Ze z końmi już — kłapa,

Å auto poemat“.

— Rumaku szanowny — rzekł motor z warkotem

Wkrótce już złożysz swe kości,

Miejsce twe chyba potem —

W muzeum starożytności!

— Zarozumialec — rzekł koń. Bezprzykładna pycha!

— Å tobie — co? Nie nawala kicha?

— Tra — lala!

Pewnie, że nawala!

Od czegoż jednak szofer, zapasowe koło!

Odrzekł samochód wesoło.

— Już ja tam wolę cztery swe kopyta!

Odciał się koń — i kwita.

— Masz taki motor? Ty szkapo narwana

— Sprobój nim strawić chociaż kilo siana!

Å trąbkę masz? Czem zatrąbisz? Klaksonem?

— Ojoj — zarżał koń i machnął ogonem.

— Å zapach benzyny, jaki za mną płynie,
Wszak samochód tem słynie.

— Ach, o co ci chodzi — rzekł koń

I za mną płynie... woń!

Rozmowę przerwał szofer samochodu,

Przyszedł, zakręcił od przodu,

Dał gazu,

i ruszył odrazu.

Wtem! Stop! Zgrzyt! Szczęk!

Jęk!

Cylinder pękł!

— Zeby cię! — kłąt szofer. — Zepsułem szperklape

I... wrócił po szkape.

Zaprzągł ją w auto, wrócił do garażu

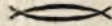
Dla kurażu.

* * *

Sens moralny stąd wychodzi,

Że nie to jest dobre, co benzyną pachnie...

Ali-Baba

Człek zamierzający sobie kupić auto, znajduje się w stokroć gorszym położeniu, aniżeli ktoś, kto postanowił się np. ożenić. Łatwiej bowiem znaleźć sobie odpowiednią żonę, aniżeli maszynę. Od kandydatki bowiem na żonę, żąda się tylko cnoty (ulgi przewidziane!), urody (każda potwora.....) i posagu(???! jak go spotkam, to mu powiem!), od maszyny zaś, aby była reprezentacyjna, ekonomiczna, śliczna, elastyczna, szybkobieżna, wyposażona w odpowiednią ilość HP. etc.

Minęły już bowiem czasy, kiedy ludzie dowiedziawszy się, że ktoś ma auto, rozdziawiali z podziwu gęby. Dziś pytają:

— Å jakie?

I jeśli im, przyjacielu, wymienisz jakąś poślednią markę, to ścigać cię będzie śmiech i chichot nawet niemowląt przy piersi.

— Jakiej marki kupić auto?

— Roll Mops uszedłby, ale trochę za drogi (123.000 Zł.).

— Mord ciągnie świetnie, ale ma fordeczne tempo.

— Trick świetny, ale żre benzynę, niczem pijak wódkę.

— Papra za bardzo klekocze...

— Miał, pieniądze fiut.

— Cytrynka, za kwaśna w użyciu.

— Renówka, wygląda jak trumna emeryta.

— Szewrówka, patrz Z. Tka.

— Zetka, patrz skarpetka.

— Skoda, pieniędzy szkoda!

Więc właściwie co kupić?

— Co? Jest przecież auto, które można bez zastrzeżeń polecić każdemu, gdyż jest ono niestychnie tanie, ekonomiczne (benzyny prawie nie zużywa), odporne na niefachową obsługę, nie wymagające żadnych remontów i wkładów....

— Jakież to auto?

— Ano, cudze!

KUM.

Wstęp. Moja żona się nudzi. To jest pierwszy stopień do zdrady. Muszę jej dać rozrywkę. Mam pomysł. Od czego jestem dowcipny? Kupię jej jutro auto. Bo mam też i pieniądze. Od jutra będzie pisać dziennik wrażeń. Wydam go i zarobię tyle, że mi się opłaci auto. Oto idea!

Poniedziałek. Kupiłem auto marki „Grzmot“. Szofer bardzo inteligentny. Zna się na wszystkim. Jeszcze ani razu nie miał wypadku. Ale w poniedziałek nie jadę, zawsze to feralny dzień. Żonie to nie w smak.

Wtorek. Wszyscy śmieją się ze mnie, że kupiłem tak nędzną markę. Dlaczego właśnie „Grzmot“? Przecież tylko „Tłuki“ są najlepsze na nasze drogi! Szofer zupełnie nie umie jeździć. — Z miejsca go wypędziłem. Żona jest rozczarowana.

Sroda. Zaangażowałem nowego szofera. Ma szaloną rutynę. Byliśmy już na Bielanach. Co za boskie uczucie! Wszystko przed nami uciekało. Żonie to wszystko za mało. Ciągłe ziewała.

Czwartek. Szofera-łotra napędziłem. Ukradł mi oliwę i zepsuł auto. Żona jest wściekła.

Piątek. Miałem nowego szofera. Zdawał się perła, ale w Rynku zderzył się z wózkiem „dziecinny“ i z policjantem. Potem uciekł. Żona mi zrobiła piekło.

Sobota. Nasz nowy szofer jeździ cudownie. Hamuje, jak żywy ch a m - u l e c. Skręca jak sam paraliż. Kieruje jak Zaleski polityką. Przejechał gęś, a ona tego nawet nie zauważyła. Narzecie mamy szofera. Żona ciągle znudzona.

Niedziela. Żona uciekła z szoferem. Zdaje się, że tym razem się nie nudzi. Auto też zabrali.

JEDEN TAKI.

Kiedy w sierpniu 1920 r. bolszewicy parli niewstrzymanie na Warszawę, codziennie zjawiał się u ówczesnego premiera Witosza szef sztabu generalnego, gen. Rozwadowski i informował go o sytuacji na froncie, rozkładając przed nim ogromną mapę, na której linja naszych wojsk była zaznaczona czerwoną kreską. Niestety linja ta z dnia na dzień przesuwała się coraz bardziej na zachód. Mimo to jednak gen. Rozwadowski pełen był jak najlepszych nadziei i na wszelkie pytania Witosza dawał uspokajające odpowiedzi.

— Kiedyż my się wreszcie zatrzymamy? — zapytał wreszcie raz pewnego zniecierpliwiony Witos, gdy spostrzegł, że wojska nasze znowu się cofnęły.

— Na linji Bugu — brzmiała odpowiedź. — Bolszewicy nie pójda ani kroku dalej!

Na drugi dzień, kiedy zjawiał się gen. Rozwadowski i rozłożył mapę, okazało się, ku zdumieniu obecnych, że linja czerwona przesunęła się daleko na zachód od Bugu, w pobliże Warszawy.

— No, jakże tam sytuacyjno? — zapytał trochę skonsternowany takim stanem rzeczy Witos.

— Doskonała — odparł optymistycznie, jak zwykle, nastrojony gen. Rozwadowski. — Na północy wyrównaliśmy front, na południu przesunęli, w centrum odłączyli się od nieprzyjaciela. Sytuacja jest doskonała...

A wtedy Witos, znany ze swego sarkastycznego dowcipu, odparł:

— *Ze sytuacyjno jest świetna to ja widzę, ale widzę także, że Bug zmienił w nocy swoje koryto.*

*

PRZY EGZAMINIE SZOFERSKIM

— Zdałeś?

— E, gdzie tam — miałem trzy pytania, na dwa odpowiedziałem, tylko przy ostatnim zlałem.

— No, jakie? Ciekawym bardzo.

— Pierwsze: imię i nazwisko, drugie: data i rok urodzenia, trzecie: co to jest motor spaliny.

*

— Co należy zrobić, ażeby świece nie kopciły?

— Obciąć knoty.

*

— Poco się wiatraczek wylacza w motorze w chłodny dzień?

— Ażeby nie gasły świece.

*

— Jakie mamy resory?

— Giętkie i epileptyczne (ma być eliptyczne, p. red.), panie inżynierze.

*

— Jaką możemy mieć jeszcze kompresję?

— Z aluminium — wrywa się zdający.

*

— Panie dyrektorze! Świeca nie pali.

— Masz 2 zł., kup kilo świec i jedź już wreszcie.

— *Panie szofer — tylko hamuj pan silnie. Ja się boje*
— *Nic się pan nie bój — wóz jest asekurowany...*

PIĄTE KOŁO

Minister Składkowski wydał rozporządzenie, w którym zaznacza, że każdy wóz pogotowia ratunkowego musi posiadać koło zapasowe, wobec czego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej nie wolno będzie używać przysłowia: „Potrzebne, jak piąte koło u wozu“.

*

— Najdroższa, nie możemy dalej jechać, nie mam ani kropli benzyny.

— A z zapalniczki też ci wszystka wyszła?

*

Wielki rozgłos w Tatrach spowodował „Stuk“, ale nie z kamieniołomów zakopiańskich.

*

Zwycięzca w wyścigu tatrzańskim otrzymał w tym roku tytuł: „Starszy mistrz Polski Janosik“. Następni otrzymują złote plakiety „Młodszych rozbójników“.

*

— Jak tam idzie praktyka chirurgiczna dr. Wyrzynałskiemu?

— Bardzo dobrze, kupił sobie auto i ma teraz pacjentów, ilu tylko zechce...

ZDZIWIIONA

Na szosie w pełnym biegu, przejeżdża mały wóz, n. p. Ford, kurę. Krzyk, pisk. Kura podnosi się z ziemi, otrząsając się.

— No, takiego koguta to dawno nie miałam.

*

Od godziny morduje się na szosie właściciel auta nad naprawą motoru. Nadchodzi kowal z pobliskiej wioski. Oglądając, stuknął trzy razy młotkiem w jakąś śrubkę i motor ruszył. Za naprawę żądał 50 zł.

— Co? Za trzy stuknięcia młotkiem 50 zł.?

— Bo ja sobie tak rachuję. Za każde stuknięcie po złotemu...

— A reszta?

— 47 zł. za to, że wiedziałem gdzie stuknąć.

*

Kasia wyjechała ze swoim państwem nad morze. Po raz pierwszy widziała morze i plażę, a swój podziw nad piękną krajobrazu morskiego wyraziła w słowach:

— O raj, tyle fajnego piasku do szorowania.

„Zjazd Gwiazdzisty” w Radomiu...

Rys. Izet.

W GÓRACH

— Ty Zosiu robisz na wycieczce wrażenie, jakbyś zapomniiała zupełnie o mężu...

— O nie, zawsze mi on przychodzi na myśl, gdy spojrzę na lodowiec.

*

Klijent: — Co? Znowu przychodzisz z rachunkiem? Czy może twój szef myślał, że uciekam?

Chłopak: — Nie, tego nie myślał, tylko sam zamierza czmychnąć.

*

Ksiądz do więźnia, leżącego na łożu śmierci:

— Teraz, kiedyście się pogodzili z Bogiem, musicie uregulować wszystkie ziemskie sprawy. Czy macie cośkolwiek do oddania w spadku swym krewnym?

— O tak, proszę dobrodzieja. 8 lat ciężkiego więzienia do odsiedzenia.

*

Dama z prowincji kupuje bilety przy kasie kolejowej: — Dwa całe, dla mnie i dla teściowej i pół dla mojego synka.

Kasjer wygląda przez okienko i powiada: — Chłopak ma długie spodnie, więc musi mieć cały bilet.

Dama: — Jeżeli sprzedajecie bilety według długości spodni, to proszę dać dla Zbysia cały bilet, dla mnie pół, a teściowa może jechać bez biletu!

W BIURZE

Szef: — Spóźnił się pan o całą godzinę do biura!

— Spadłem ze schodów, panie szefie...

Szef: — Co i na to potrzebował pan aż godziny?

*

— Ale przyznasz, kochana Zosiu, że nas mężczyzn stworzył Pan Bóg przed kobietami!

— Naturalnie, przecież musiał się najpierw ćwiczyć, aby potem stworzyć właściwe arcydzieło!

*

Sędzia: — Panie, ja tu pana spotykam co kilka miesięcy. Kiedyż się pan narzeczcie poprawi i kraść przestanie?

— Taka już natura w człowieku, panie sędzio.

— A dlaczego pan znowu ukradł to ubranie?

— Poprostu chciałem raz pokazać się w sądzie, jako przyzwoity człowiek, panie sędzio.

*

Żona: — Słuchaj, w składzie naprzeciwno spadły ceny o 10%. Jeżeli mi zatem nie kupisz tej sukni za 500 zł. to — moja śmierć.

— Mąż: — Tak? To w porządku. Czytałem właśnie w „Il. Kurjerze”, że miejski zakład pogrzebowy wyprawia wcale ładny pogrzeb już za 200 zł.

OSZCZĘDNY JURECZEK.

Mama: — Musimy teraz bardzo oszczędzać. Ojciec przyrzekł nie palić i nie pić piwa, ja przestanę jeść wszelkie słodycze. No, a ty, Jureczku, w jaki sposób zechcesz oszczędzać?

Jureczek: — Ja mogę przestać chodzić do szkoły.

*

Ogrodnik, przylapawszy syna sąsiada na swej gruszy:

— Zaczekaj, ty łobuzie, powiem to twemu ojcu.

— Proszę bardzo, tato siedzi na drugiej gruszy.

*

— Dlaczego wasza nowa służąca trzaska tak drzwiami za każdym razem?

— Już jest tak przyzwyczajona z domu. Jej ojciec jest konduktorem kolejowym.

*

-- Dlaczego pani żąda rozwodu?

— Mąż, panie sędzio, złamał mi wiarę małżeńską, serce i obojczyk!

*

— Powiadam ci, jeszcze nigdy nie panowała taka radość i wesołość w naszym klubie antialkoholowym, jak wczoraj.

— ??

— Bo widzisz, rozwiązaliśmy klub, a majątek klubowy przepiliśmy.

*

— Dlaczego pan swoją żonę z II piętra przez okno zrzucił?

— Zapomniałem panie sędzio zupełnie, żeśmy się z parteru na II piętro przeprowadzili.

*

— To ty mi przychodzisz do domu o świcie. Ładny z ciebie mąż! Przez całą noc nie zmrugałam oka.

— Ja też nie, żonusiu.

*

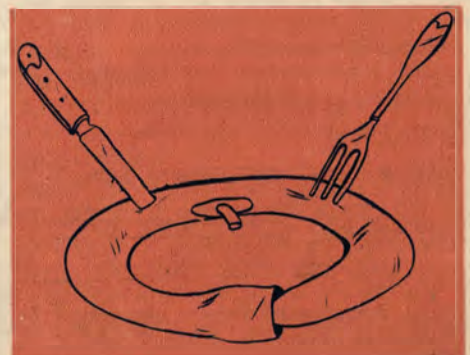
— Dlaczego pan zawsze na pocztę z psem chodzi?

— Bo mi znaczki zwilża.

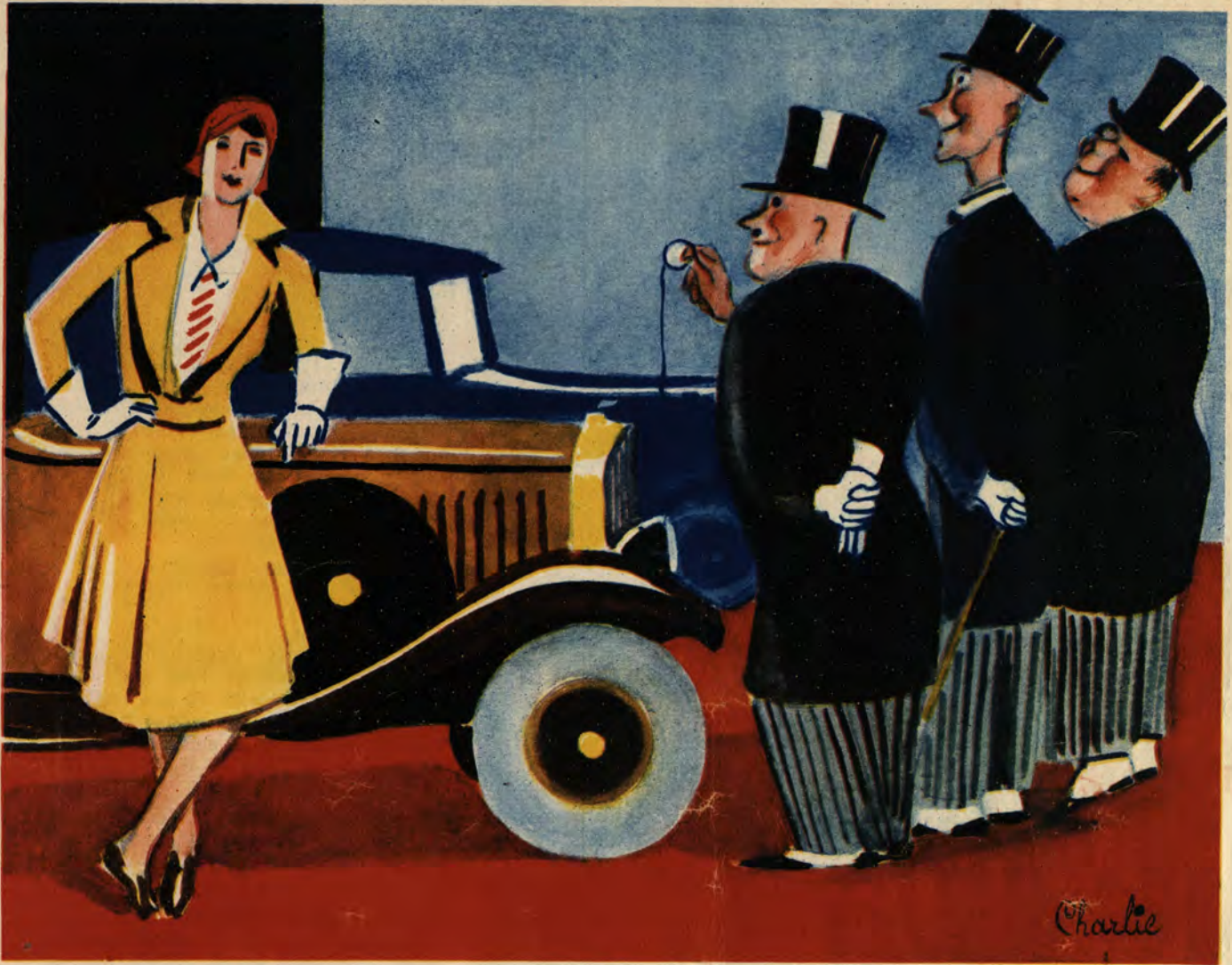
*

— Śniło mi się w nocy, że kupiłeś mi nowy, ładny samochód.

— Tak? To może dzisiaj będzie ci się śniło, żeś już wyjechała nim na spacer.

Sąd konkursowy: — Ten model powinien stanowczo otrzymać pierwszą nagrodę...

OSZCZĘDNA GOSPODYNI

— Z ilu jaj mam zrobić omelet, proszę pani?

— Rozbij cztery jaja; z dwóch weź żółtka, a z dwóch białka, a resztę zlej do filiżanki i zostaw na jutro.

*

— Ach! — moja pani — mąż przywiózł mi ze swej podróży dwie śliczne wazy z majoliki.

— Nie może być! — To aż tak daleko jeździł?

*

— Tatusiu! Co robi wiatr, gdy nie wieje?

*

Proces toczy się w drugiej instancji. Sędzia do świadka:

— Czy świadek zna oskarżonego?

— Znam, panie sędzio.

— Zwracam uwagę, że świadek sam sobie przeczy; zeznając w pierwszej instancji, twierdził, że oskarżonego nie zna!

— Tak jest, panie sędzio, poznałem go wówczas w sądzie!

WYBÓR ZAWODU

— Nie mogę się zdecydować, czy zostać lekarzem uszu czy dentystą.

— Ależ naturalnie, tylko dentystą. Pomyśl sobie, przecież człowiek ma tylko dwoje uszu, a tyle zębów.

*

Dyrektor biura matrymonjalnego do kandydata małżeńskiego:

— Nie znajduję wprost słów, aby należycie określić walory tej damy.

— To niech je pan wyrazi w cyfrach.

*

Mały Jurek wraca ze szkoły i zapytuje:

— Proszę mi powiedzieć, mamusiu, co to znaczy spółdzić? Uczyliśmy się tego dzisiaj w religji.

— Spółdzić? — odpowiada zgorzsona matka — to znaczy dać komuś prezent. W dzień swoich imienin, Juruś chwali się przed kolegami:

— Słuchajcie chłopcy, dostałem od mamusi parowóz, a babcia spółdziła mi niedźwiedzia.

WIĘZIENIE

— Liczba 13 przyniosła mi nieszczęście.

— O, a to jakim sposobem?

— A tak, dwunastu przysięgłych i jeden sędzia.

*

Pan Gapisiewicz przychodzi do lekarza: — Ach, doktorze, cierpię na przykrą chorobę. Stale sypiam z otwartymi ustami.

Doktor pokiwał ze współczuciem głową:

— Niestety, kochany panie, to cierpienie jest nieuleczalne. Pańska skóra, uważa pan, jest za krótka i skoro pan zamknie oczy, otwierają się usta.

*

— Uważam, że jesteś zdenerwowany. — A tak, gdyż moja żona wyszła bez parasola, a deszcz leje strumieniami.

— O, to rzeczywiście jest przykre. Ale nie martw się, prawdopodobnie wstąpiła do jakiegoś sklepu i tam ulewę przeczeka.

— Właśnie, dlatego jestem niespokojny.

Genjalny wynalazek autobusiarka

Autobus bezsilnikowy...

W PRZEDDZIEN UROCZYSTOŚCI.

Turysta do właściciela mieszkania:
— Ma pan jeszcze jakie miejsce w swoim oknie?
— Owszem, zostały mi jeszcze dwa miejsca siedzące, jedno stojące i trzy kłęczące.

*

Gość: — Wczoraj na tym obrazie zauważyłem cenę 250 zł., a dzisiaj wyższą o 100 zł. Co to znaczy?

Intendent: — Wczoraj autor był zdrow, a dziś ciężko zachorował. Po śmierci jego obrazu pójdą w górę.

WRAŻENIA Z OPERY

— No i jak ci się podobała Ada Sari w „Cyruliku“?

— Wszyscy okrzyczeli ją taką sławą, a ja uważam, że na to zupełnie nie zasługuje. No, pomyśl tylko, w najważniejszych miejscach musiało z nią śpiewać dwóch, trzech, a także i cały chór, ażeby jej pomagać.

*

— Dlaczego patrzysz z politowaniem na tego pana?

— Wyobraź sobie! Uprowadził moją żonę i teraz musi żyć z nią!

Przed Wścigiem Tatrzańskim

Szosa Zakopane — Morskie Oko.

Automobilowy mistrz Polski — taki młody, a już Ripper — jak się pewna znawczyni walorów sportowych pochlebnie o nim wyraziła, na swoim 400-kopytnym Bugattim trenuje do nowych laurów. Lekkim truchcikiem — 20 km...

Na 10-tym kilometrze słyszy poza sobą sygnał.

Ogląda się. Jakiś mizerny Fordzina.

...Yyyy...Yyyyy...Yyyyy.

— Co, mnie wyminąć? Phil Gazu na czterdzieści!

Po paru kilometrach to samo.

...Yyyyy...Yyyyy...Yyyyy...

— Gazu na sześćdziesiąt!

...Yyyyy...Yyyyy...Yyyyy...

Fordzik znów na karku.

Bugatti wpada w wściekłość. Wali na osiemdziesiąt. Wali na sto. Drzewa jak oszalałe z trwogi mkną z drogi. Krwiożercze skręty wirażu ścielą się pokornie pod stopy zwycięskiego rumaka.

...Yyyyy...Yyyyy...Yyyyy...

— Stopięćdziesiąt!!!!!!!

...Yyyyy...Yyyyy...Yyyyy...

Zielona pasja zalewa Rippera.

Bugatti stop.

Fordzik stop.

— Panie!!! Czyś pan oszalał?! Co to wszystko ma znaczyć?! To jest poprostu niedopuszczalne!!! To jest trening a nie wścigi!!! — ryczy mistrz Polski.

— Najmocniej pana przepraszam — tłumaczy się zadyszany Fordzista. — Ale właśnie wczoraj kupiłem nowy wóz i nic mam pojęcia jak zmniejszyć chyżość i włączyć na dwójkę.

Orwa.

*

BRAK ROMANTYZMU

Ona: — Oczywiście! Tobie wszystko jedno, jaki masz widok z okna! Dla ciebie to rzecz obojętna! Ty zawsze, gdzie przyjedziemy, zapuszczasz w oknie rolę!

*

— Panie doktorze! Synek mój połknął 5-złotówkę.

— Bardzo przepraszam, ale chwilowo nie mam czasu, przyjdę popołudniu.

— Prosiłbym jednak zaraz, bo bardzo potrzebuję pieniędzy... Narazie choćby dwa lub trzy złote. Reżyta może być później!

Rybak: — Powiedźcie mi, gospodarzu, czy tu można łowić? I gdy się co wyłowi, to nie będzie przestępstwo?

Gospodarz: — Nie, panoczku, to będzie ino cud.

*

— Ależ, panie! Co za obrzydliwe piwo! Jak można gościom podawać coś podobnego!

— Pan dobrodziej się myli — piwo jest doskonałe!

— No! — ja się znam na piwie! Może najwyżej 2 tygodnie, jak piłem u pana bardzo dobre piwo.

— A widzi pan dobrodziej! To właśnie ta sama beczka jeszcze!

TAKŻE STRATEGJA

— Dokąd droga prowadzi, panie pułkowniku?
 — Z ofensywy do defensywy.
 — Jakto?
 — No, tak, z kasarni do domu.

*

— Panie gospodarzu! Gość nie zapla-
 cił i uciekł!
 — A co miał?
 — Parę kielbasek i szklanę piwa.
 — Tylko tyle? To jakiś uczciwy czło-
 wiek!

*

Posterunkowy: — Pan wie, że droga
 tędy jest zamknięta? Proszę nawrócić!
 Świeżo upieczony automobilista: — Pa-
 nie posterunkowy! Ostatni raz, ja nie
 umię jeszcze nawracać!

*

— Moja żona jest nieobliczalna. Usta-
 wicznie jestem narażony na niespodzian-
 ki z jej strony. Dzisiaj naprzykład dzwo-
 ni do mnie do biura, że przyjdzie o 11-ej,
 no i rzeczywiście przyszła.

Brama wjazdowa...

MAJSTER-CHRONOMETR

— Powiadam wam, nasz majster —
 twierdzi terminator — istny zegar. —
 Bije co godzinę.

*

Pan Federgrün jedzie do Zakopanego
 nowym Austro-Daimlerem. Na szczycie
 Obidowej zatrzymuje wóz i mówi:
 — Panie szofer, proszę wypuścić w tej
 chwili ze wszystkich kół powietrze.
 — Na co, panie dyrektorze?
 — Wypuścić... ja rozkazuję! Tutaj ma-
 my świetne górskie powietrze, które trzy-
 mać mi się będzie w kołach przez cały
 rok.

*

Profesor: — Z jakiej ryby otrzymuje
 my oliwę?
 Uczeń: — Z sardynki...

*

— Ile razy dzwonisz na pokojówkę?
 — To zależy. Wczoraj dzwoniłem 25
 razy, dziś 31.

*

Mały Jaś zgniwał swego papę, zna-
 nego sportsmena krakow., który też spr-
 awił mu za to porządne lanie.

Na początku egzekucji Jaś milczał —
 jednak nie mogąc się końca doczekać,
 zapytał ojca:

— A ty z siłą ilu koni bijesz dzisiaj?

*

Ochroniarka: — No, moje dzieci, któ-
 re z was wymieni mi zwierzątko, nie-
 zmordowanie pełniące swoją pracę?

Odzywają się głośnie: „Pszczółka,
 mrówka“.

— No, dobrze, a jeszcze?

— Bocian.

*

— Izydor, powiedz mi, ile nóg ma
 chrabaszcz?

Mały Izydor po dłuższym namyśle:

— Pan profesor nie ma większego
 zmartwienia?

*

Przechodzień: — Jakto, ma pan ta-
 bliczkę „Ślepiec“ a czyta pan gazetę?

Ślepiec: — Ja nie czytam, łaskawy pa-
 nie... ja tylko oglądam obrazki...

Dramat „jednym ciągiem“ od miesiąca.
 Rzec dzieje się w apartamencie pp. Tryn-
 dasiewiczów, pojemności 16 metrów ku-
 bicznych na letniku w Kocim Dołku,
 w pensjonacie „Słoneczko“.

OSOBY:

Papa Tryndasiewicz
Mama Tryndasiewicz
Panna Zosia Tryndasiewicz, kandydatka
 na „miss Kocidolek“

Jureczek } Rewelersi w niebezpiecznym
Romeczek } wieku od 6 do 12 lat.
Toleczek }

P. Szmendefer } przeciwnicy partyjkowi
P. Sehcig } papy Tryndasiewicza
P. Gapcio, amator na zwycięski puchar
 w biegu okrężnym „IKC.“

P. Hipcio, o mało-co nie sam Ramon
 Novarro

Gramofon
Pikuś.

Za oknami pada deszcz. Wogóle leje.
 Akt I, II, III, IV i t. d.

Papa Tryndasiewicz: Aaaa, psik!
Pan Szmendefer: Aaaa, psik!
Pan Sehcig: Aaaa, psik!
Mama Tryndasiewicz: Ebel ehe! eheeee!
Zosia: Uuuuuuuuuuuu!
Jureczek: Kih! kih! kih!
Romeczek: Kuhu! kuhu! kuhu!
Toleczek: Kaha! kaha! kaha!
P. Gapcio: Ehy! ehy! ehy! ehy!
P. Hipcio: Yhe! yhe! yhe!
Gramofon: ...Padają słowa jak listki róż...
Pikuś: uuuuUUUUuuuu....

Kurtyna spada. Za chwilę się podnosi
 i da capo al fine, aż do skutku.
Rido.

Po katastrofie samochodowej

Szofer, odzyskawszy przytomność, za-
 pytuje pielęgniarkę:

— Gdzie się znajduję?

— Pod numerem 24.

— Tak, proszę siostry? Ale czy w szpi-
 talu, czy w więzieniu?...

Odpowiedzi Redakcji:

PANU SZYM. W POZNANIU: Dowcip stary—
 to jak wdowa po trzech mężach, ma dużo
 pretensji, a jest nudna i lykowata.

PANU MIR w X.: Prosimy posłać — warto-
 ściową próbkę.

PANI ZB. CZAP. W KRAKOWIE: Zapask
 otrzymaliśmy, rozłożymy go na uncje.

PANU A. KR. W GNIEŹNIE: O „fajdanach“
 nie piszemy, jak wogóle o polityce; staramy
 się być przyzwolici.

PANU „RUDAWA“: Przepuszczamy, że stać
 Pana na lepsze kawały.

Pierwszy krok przyszłego mistrza...

www.24/791

„WRÓBLE NA DACHU”, TYGODNIK SATYRYCZNO-HUMORYSTYCZNY, WYCHODZI W KAŻDĄ NIEDZIELĘ W WARSZAWIE I KRAKOWIE.
 PRENUMERATA KWARTALNA 3 ZŁ. 50 GR.
 REDAKCJA I ADMINISTRACJA: KRAKÓW, ULICA WIELOPOLE 1, TELEFONY 150-60, 150-66. — WARSZAWA, ULICA NOWOGRODZKA 26.
 TELEFONY: 284-65. NUMER KONTA W P. K. O. W KRAKOWIE 404.200, W WARSZAWIE 411.000.
 KIEROWNIK ARTYST.: ANTONI WASILEWSKI. REDAKTOR ODP.: DR. KAZIMIERZ SZCZEPANSKI. WYDAWCA: SPÓŁKA WYDAWNICZA „KURYER”.
 ZAKŁADY GRAFICZNE „ILUSTROWANEGO KURIERA CODZIENNEGO” POD ZARZĄDEM FELIKSA KORCZYŃSKIEGO W KRAKOWIE 1930.